

дии ставатъ все по многочисленни. Къщата на богатичкия българинъ е заобиколена съ различни здания и асмени чардаци. На площада йоще играе *хоро*. Момцитѣ и момитѣ се държатъ за ръцѣ, пѣятъ и, като потропватъ малко, образуватъ дълга върволица, която прѣстѣпва и се извива разнообразно, подобно на националната лъжка игра, въ *le scamignon*.

При Малко Търново, височинитѣ на двата брѣга на Марица се сближаватъ и я правятъ тѣсна, но течението си остава тихо, което се вижда отъ това, че за да усилятъ налѣганieto на водата върху колелата на воденицитѣ, правятъ бен-тове (язове). Въ Малко Търново отъ желѣзния пътъ се отдѣля клонъ въ 104 километра, който отива въ Ямболъ, при подножieto на Балкана.

Харманлий прѣдставлява малко село, надъ което се възвишава двукратно ново училище и джамия, дългото и спретнато минаре на която лъщи на слънцето отъ бѣлата тиникия. Въ Мустафа-Паша ний прѣминаваме Марица прѣзъ желѣзенъ мостъ, — и встѣпваме въ Одринския вилайетъ, сир. въ Турция.

На обширната равнина, която се открива прѣдъ насъ, била побѣдена армията на кръстоносцитѣ въ 1205 година и Балдуинъ билъ взетъ въ плѣнъ. Калоянъ Иоаникий (Иванъ) третий царъ отъ династията на Асенидитѣ, „*le roi de Blaquie et de Bogrie*“, както го нарича Вилхардуинъ, ималъ въ своята армия кумански конници прилични на казацитѣ, които дразняли тежко въоръженитѣ рицари, заморявали ги и ги пронизвали съ своитѣ стрѣли.

Въ повѣствованията на Вилхардуина за расправиитѣ противъ Иоаникия, той постоянно говори за „*Blaques*“ и за „*Commanes*“, и рѣдко споменува „*Bogres*“. Не ги ли бѣрка той, или пъкъ сѣверна България е била обитаема тогава отъ власитѣ, остаткитѣ на които съставляватъ сега румънскитѣ населения по южния брѣгъ на Дунава?

Картата, която придружава изданието на Вилхардуина, направена отъ Waily, — туря Велика Влахия или „*Blaquie*“ въ Тессалия, въ оная мѣстность, въ центра на която се нами-